

Küçük Zürafanın Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Zürafanın Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak, çimenli savanada güneş sıcak ve altın rengi parlıyordu. Gia adında uzun bir zürafa, uzun boynu yumuşak bir ağaç gibi sallanarak yavaşça yürüyordu. Tüyleri altın-turuncuydu ve üzerinde yumuşak kahverengi lekeler vardı; koyu gözleri nezaketle ışıldıyordu. En yüksek yaprakları kemirmeyi ve bulutların süzülüşünü izlemeyi severdi. Savana onun eviydi ve her patikayı, her sırrı bilirdi.

Bir sabah Gia, uzun otların arasında minicik bir kıpırtı fark etti. Küçük bir dik-dik başını uzattı; küçük bir köpekten büyük değildi. Kum rengi tüyleri kuru otlarla kaynaşıyordu ve kocaman koyu gözleri tedirginlikle kırpıştıyordu. İnce bacakları hafifçe titriyordu. Başını kaldırıp yukarı, yukarı, yukarı baktı ve minik kalbi hızla çarptı. Daha önce hiç bu kadar uzun bir hayvan görmemişti.

Gia, küçük dik-diki korkutmamak için uzun boynunu yavaşça eğdi. 'Merhaba küçük dostum,' dedi yumuşak bir sesle. 'Adın ne?' Dik-dik küçük bir adım geri çekildi. 'Ben Dino,' diye fısıldadı. 'Senin kadar uzun biriyle konuşamayacak kadar küçüğüm.' Gia sıcak, yumuşak bir gülümsemeyle gülümsedi. 'Küçük ya da uzun, yine de merhaba diyebiliriz,' dedi.

Dino hâlâ utangaçtı. Kendi ince bacaklarına, sonra Gia'nın upuzun boynuna baktı. 'Sen gökyüzüne uzanabiliyorsun,' dedi. 'Ben ancak alçak otlara uzanabiliyorum. Nasıl arkadaş olabiliriz?' Gia hafifçe kıkırdadı. 'Arkadaşlık yükseğe uzanmakla ilgili değildir,' dedi. 'Bulduklarımızı paylaşmakla ilgilidir. Benimle gel, sana harika bir şey göstereceğim.'

Dino'nun kulakları dikildi. Artık meraklanmıřtı. Gia'nın peřinden güneřli savanayı geçti; minik toynakları kuru toprakta tıkırdıyordu. Gia, ona yetişebilsin diye yavaş yürüdü. Akasya ağaçlarının ve termit tepelerinin yanından geçtiler. 'Nereye gidiyoruz?' diye sordu Dino. 'Gizli bir yere,' dedi Gia, gözlerinde bir pırıltıyla. 'Böyle günler için keřfettiğim bir yere.'

Bir süre sonra sık alıklara geldiler. Gia yumuřak burnuyla bir dalı kenara itti. Arkasında gizli bir savana meyve bahesi vardı! Güneřli bir aıklıkta sıra sıra yabani meyve aaları duruyordu. Dalları tatlı, sulu yapraklarla ve parlak kırmızı meyvelerle doluydu. Dino řařkınlıkla nefes aldı. 'Buranın varlıđını hi bilmiyordum!' diye ciyakladı. 'Artık bu bizim sırrımız,' dedi Gia.

Gia uzun boynunu en yüksek dallara uzattı. En tatlı, en yumuşak yaprakları dikkatle topladı ve yavaşça yere bıraktı. 'Bunlar senin için, Dino,' dedi. Dino bir yaprak kemirdi. Gözleri kocaman açıldı. 'Çok lezzetliler!' diye bağırdı. 'Tattığım en güzelleri!' Küçük bir mutluluk dansı yaptı. Gia güldü; gülüşü yumuşak, sıcak bir esinti gibiydi.

Dino da bir şey paylaşmak istedi. Minik, tatlı meyvelerle kaplı alçak bir çalı buldu. 'Bunlara uzanabiliyorum!' dedi gururla. Küçük bir meyve yığını topladı ve Gia'ya doğru itti. 'Senin için,' dedi. Gia başını eğip meyveleri yedi. 'Mmm, harikalar!' dedi. 'İyi bir bulucusun, Dino.' Dino gururla parladı.

Atıştırma kılıklarının ardından bir oyun oynadılar. Gia bir ağacın arkasına saklanacak, Dino da onu bulmaya çalışacaktı. Ama Gia o kadar uzundu ki başı dalların üzerinden görünüyordu! Dino kıkırdadı. 'Seni görebiliyorum!' diye seslendi. Sonra Dino uzun otların arasına saklandı ve Gia dikkatle bakmak zorunda kaldı. 'Neredesin, küçük dostum?' diye sordu. Dino başını uzatıp güldü. 'Buradayım!'

Güneş gökyüzünde alçalmaya başlayana kadar oynadılar. Dino yorgundu ama mutluydu. Yumuşak çimenlere uzandı; Gia da yanında durdu, uzun boynu hafif bir gölge düşürüyordu. 'Hiç bu kadar eğlenceli bir gün geçirmemiştim,' dedi Dino. 'Ben de,' dedi Gia. 'Ve hiç bu kadar küçük, harika bir arkadaşım olmamıştı.' Dino'nun kalbi sıcacık ve dopdolu hissetti.

Dino başını kaldırıp Gia'ya baktı. 'Önce arkadaşın olamayacak kadar küçük olduğumu düşündüm,' dedi. 'Ama artık boyun önemli olmadığını biliyorum.' Gia başını salladı. 'Doğru,' dedi. 'Arkadaşlığı büyüten şey nezaket ve paylaşmaktır. Sen meyvelerini paylaştın, ben de yapraklarımı. İkimiz de bir şey verdik.' Dino gülümsedi. 'Ve ikimiz de daha iyi bir şey aldık,' dedi.

Yıldızlar parıldamaya başlarken Gia ve Dino birlikte eve döndüler. Gia'nın uzun boynu sallanıyor, Dino'nun minik kuyruğu sallanıyordu. Her gün gizli meyve bahçesinde buluşmaya söz verdiler. 'Ben daha çok meyve getireceğim,' dedi Dino. 'Ben de en tatlı yaprakları bulacağım,' dedi Gia. Boyları ne olursa olsun sonsuza dek canciğer arkadaş olacaklarını ikisi de biliyordu.

O günden sonra uzun zürafa ve minik dik-dik hep birlikteydiler. Savanayı keşfettiler, yemeklerini paylaştılar ve birbirlerinin şakalarına güldüler. Diğer hayvanlar onların arkadaşlığını fark edip gülümsediler. 'Bu kadar farklı boylar nasıl bu kadar iyi arkadaş olabilir?' diye merak ettiler. Gia ve Dino sadece gülümsediler. Arkadaşlığın her şekilde ve boyda olabileceğini biliyorlardı.

Bir öğleden sonra genç bir fil Dino'ya sordu: 'Bu kadar büyük bir zürafanın yanında bu kadar küçük olmaktan korkmuyor musun?' Dino minik başını salladı. 'Hayır,' dedi. 'Gia tanıdığım en nazik arkadaş. En güzel yaprakları paylaşır ve beni asla küçük hissettirmez. Boy arkadaşlığı belirlemez.' Fil başını salladı ve nezaket hakkında biraz daha fazla şey anladı.

Gia, Dino'nun sözlerini duydu ve gururlandı. Uzun boynunu eğdi ve onu nazıkçe okşadı. 'İsteyebileceğim en iyi arkadaşsın,' dedi. 'Sen de isteyebileceğim en uzun, en nazık arkadaşsın,' diye yanıtladı Dino. İkisi de güldü. Savana güneşi sırtlarını ısıttı ve gizli meyve bahçesi bir sonraki ziyaretlerini bekledi.

Ve böylece uzun zürafa ile minik dik-dik canciğer arkadaş olarak kaldılar. Nezaket ve paylaşmanın çok farklı hayvanları bir araya getirebileceğini öğrendiler. Her gün gizli savana meyve bahçesinde buluşup tatlı yaprakların ve meyvelerin tadını çıkardılar. Dino bir daha asla kendini çok küçük hissetmedi, çünkü arkadaşlığın boyla ilgili olmadığını biliyordu. Arkadaşlık, iyi bir kalple ilgiliydi.